

Sygn. akt I CSK 2336/22

POSTANOWIENIE

Dnia 9 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z wniosku K. W.
z udziałem P. W. i S. D.
o stwierdzenie nabycia spadku po J. W.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 sierpnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki S. D.
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 21 września 2021 r., sygn. akt V Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od uczestniczki S. D. na rzecz wnioskodawczyni K.W. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

S. D.– uczestniczka postępowania z wniosku K. W. o stwierdzenie nabycia spadku po J. W. wywiodła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w R. z 21 września 2021 r., którym oddalono jej apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w R. z 9 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W niniejszej skardze oparto się na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżąca podniosła, że oczywista zasadność skargi wynika z naruszenia art. 670 w zw. z art. 278 § 1 w zw. z art. 233 § 1 w zw. z art. 286 w zw. z art. 289

w zw. z art. 272 w zw. z art. 290 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., a przejawia się w zaniechaniu ustalenia osoby spadkobiercy przez sąd z urzędu oraz uwzględnieniu podczas wydawania orzeczenia wniosków opinii biegłego sądowego, które w ocenie skarżącej nie były jednoznaczne. Według skarżącej bowiem w chwili sporządzania testamentu holograficznego mogło dojść do remisji choroby testatora.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżący powinien w wyodrębnionym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, a zatem oczywistego naruszenia przepisu prawa podlegającego jednoznacznej wykładni. Naruszenie powinno być widoczne od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy, a zadaniem skarżącego jest wykazanie, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe, niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa. (zob. np. postanowienia z 23 grudnia 2021, I CSK 142/21; z 22 grudnia 2021, II CSK 390/21; z 9 grudnia 2021, IV CSK 365/21 oraz z 26 listopada 2021, III CSK 119/21).

Skarżąca nie sprostала temu wymaganiu. Podstawowym motywem przedstawionej przez nią argumentacji jest bowiem polemika z wnioskami wynikającymi z opinii biegłej co do stanu świadomości i swobody złożenia oświadczenia woli w chwili testowania. Do wyjaśnienia wątpliwości związanych z opinią wydaną przez biegłego sądowego służą natomiast takie środki procesowe jak pytania do biegłego, ewentualnie wnioski o wystąpienie przez sąd o opinię uzupełniającą. Skarga kasacyjna z kolei nie może zostać oparta na zarzutach dotyczących oceny dowodów i ustalania stanu faktycznego sprawy (art. 398³ § 3 k.p.c.). Wywód przedstawiony przez skarżącą stanowi zaś jej własną wersję stanu faktycznego sprawy. Na marginesie należy dodać, że sama skarżąca dostrzega jedynie możliwość, ewentualność zaistnienia innego stanu mentalnego testatora niż ustalony przez sąd rozpoznający sprawę. Przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej odnosi się zaś jedynie do sytuacji jednoznacznych, oczywistych *prima facie*, nie wzbudzających żadnych wątpliwości.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 2 *in fine* rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[as]